

*Аліна Головко,
прокурор Київської місцевої
прокуратури № 6 м. Києва*

УДК 502.14

Природоохоронна діяльність в умовах глобалізації: теоретико-правовий аспект

Сучасний світовий розвиток зумовлений глобалізаційними викликами та стрімким формуванням загальнопланетарного інформаційного простору. Найвиразнішими серед цих викликів є проблеми екологічної безпеки, попередження і протидія тероризму, злочинності й корупції, питання світової енергетичної кризи, проблеми бідності та голоду, і найважливіше серед них – формування і дотримання норм сучасної глобальної етики як умови сталого розвитку. Екологічні виклики поступу сучасного світу – це проблеми прісної води, ерозії земель, скорочення кількості видів тварин і рослин, збереження озонового шару, попередження небажаних наслідків глобального потепління та можливого парникового ефекту, переміщення екологічно небезпечних виробництв у країни, що розвиваються, прискорення темпів використання природних ресурсів шляхом їх освоєння у важкодоступних районах, нагромадження кумулятивних ефектів забруднення довкілля тощо. Ці проблеми з'явилися не сьогодні, але саме нині абсолютно реальною стала небезпека їх сумарного

впливу на життя та перспективи цивілізації [1, с. 20].

Діяльність людини в останні п'ятдесят років завдала непоправної шкоди нашій планеті. Таким є вердикт авторів найбільш великомасштабного в історії дослідження екосистеми Землі – Millennium Ecosystem Assessment. Наведемо деякі цифри. У період 1970 – 2005 рр. різноманітність форм життя на планеті скоротилася на 30 %. Споживання прісної води зросло у два рази, а в деяких регіонах на 20 % більше перевищило обсяг її виробництва. У деяких акваторіях кількість риби зменшилась у сто разів через інтенсивну промислову рибну ловлю. На початку 1960-х років люди на планеті впродовж року використовували тільки дві третини екологічних ресурсів, які відновлювала природа. Забруднення навколишнього середовища в основному поглиналося світовим океаном і лісовим масивом Землі. Однак уже в 1970 р. було зафіксовано екологічний борг. Тоді людство взяло у природи два дні в борг, тобто воно використало всі 100 % природних ресурсів, які відновлює природа впродовж одного

року, до 29 грудня. На початку 2000 р. баланс здатності планети до самоочищення від «отруйного дихання» людини припадав на жовтень, а у 2013 р. – уже на середину серпня [2, с. 147]. У численних наукових розвідках наводяться інші приклади сучасних екологічних загроз та обґрунтовується необхідність формування нового типу мислення, стратегії і тактики природоохоронної діяльності [3].

Водночас глобалізаційні процеси супроводжуються розвитком інформаційної сфери та комунікацій між людьми, перетворенням людини на громадянина Землі, поширенням глобального громадського екологічного руху. У цьому контексті світове співтовариство в особі впливових міжнародних організацій на зустрічах очільників держав на вищому рівні за умови тиску або прямої участі представників масових екологічних рухів ухвалило низку міжнародних документів глобального характеру. Як результат, отримало подальший розвиток вчення В.І. Вернадського про ноосферу – сферу життя розумного суспільства, в якому забезпечується гармонійна еволюція людини і природи. Проте виявилось, що у ХХІ ст. і цього вже замало. Необхідний пошук таких світоглядно-ціннісних і теоретико-правових засад природоохоронної діяльності, який зламав би усталені традиції, що заводять у глухий кут, призводять до саморуйнування, загибелі всього живого на Землі [1, с. 21].

У зв'язку з цим особливої актуальності набуває дослідження теоретико-правових аспектів природоохоронної діяльності в умовах глобалізаційних процесів, що й становить мету цієї наукової статті. Для її успішного досягнення передбачається вирішити такі завдання: по-перше, осмислити феномен глобалізації шляхом аналізу підходів до її розуміння, що представлені в юридичній науці; по-друге, окреслити напрями впливу глобалізації на навколишнє середовище як на загальнопланетар-

ному, так і регіональному рівнях; по-третє, дослідити особливості дії глобалізаційних процесів на природоохоронну діяльність, її сутнісні та правові засади.

Науково-теоретичним підґрунтям цієї статті виступають наукові здобутки таких вітчизняних і зарубіжних учених як В. І. Андрейцев, Г. І. Балюк, Д. О. Ветвицький, А. П. Гетьман, М. Дежан-Понс, К. Дюпон, Л. В. Жарова, В. В. Костицький, Н. Р. Малишева, Ю. С. Шемшученко та ін.

Так, глобалізація – це об'єктивне явище сучасності, що розвивається та функціонує за власними законами, відображає зростаючі взаємозв'язки між людьми, загальні тенденції еволюції людства. В юридичній енциклопедичній літературі під глобалізацією (від франц. *globaliser* – глобалізувати, з франц. *globe* – куля, земна куля, лат. *globus* – куля) розуміється загальносвітовий соціальний процес, що включає потоки ідей, капіталів, товарів, науково-технічних досягнень, політичних норм і стандартів, законодавства, котрі зумовлюють розвиток світу як цілісної економічної, міжнародно-правової, політичної, соціокультурної суперсистеми. Глобалізації розглядається як об'єктивний процес, породжений інтернаціоналізацією життя країн і народів. Вона зумовлює такий рівень єдності людства, за якого, з одного боку, існування й успішний розвиток кожної країни, народу перебуває в залежності від стану та трансформації світу в цілому, а, з іншого – успіх у розв'язанні проблем людства залежить від ситуації в кожній країні, від узгодженості дій усіх країн і народів світу [4, с. 557]. Глобалізація (від англ. *globalization* – перетворення певного явища на світове, планетарне) в найбільш загальному значенні це сукупність процесів, які призводять до формування єдиного, цілісного та універсального соціуму, в основу якого закладені зміни економічних, географічних і соціально-культурних чинників, що приводять

до глобального розширення сучасної світової системи. Процес глобалізації має системний характер, тобто охоплює всі сфери суспільного життя. Разом з тим, глобалізація має насамперед економічну мотивацію (перерозподіл світового капіталу і трудових ресурсів, створення транснаціональних корпорацій і компаній, товари та послуги яких задовольняють потреби багатьох держав). Глобалізацію потрібно розглядати у взаємопов'язаних аспектах, основними серед яких є економічний, ментальний (культурний), територіальний, інформаційно-комунікаційний, етнічний. Глобалізаційні процеси відбуваються також і в правовій сфері, що сприяє створенню передусім єдиного нормативно-правового простору шляхом уніфікації норм права, кодифікації міжнародного права [5, с. 140].

В інших наукових джерелах глобалізація інтерпретується як складний, багатоаспектний, багаторівневий, об'єктивний системний процес, що торкається всіх сторін життя соціуму і його членів, держави, світового співтовариства та їх інститутів і має своїх прихильників (які здатні виступати суб'єктами чи провідниками глобалізації) та критиків (антиглобалістів) [6, с. 464].

Відповідно до позиції А. П. Гетьмана, сучасна форма глобалізації, тобто об'єднання ринків, підприємств, фінансів і культур, а також потоків інформації – це створення всесвітнього суспільства в тому вигляді, в якому воно ніколи не існувало раніше. Головна ознака нової епохи – держави та народи стають усе більш залежними один від одного. Жодна нація, жодна держава не може жити сама по собі, не враховуючи інтереси інших націй і держав [2, с. 149].

Звертаючись, поряд з іншими, до екологічної площини поступу світової спільноти, Ю. Ю. Туниця, Е. П. Семенюк і Т. Ю. Туниця відзначають, що на перший погляд розв'язання національних екологічних проблем (на власній території) – це внутрішня, суверенна справа тієї

чи іншої країни. Проте це ілюзія, переконливо розвіяна реальністю протягом останнього століття. Воно продемонструвало, наскільки маленькою насправді є наша планета, наскільки взаємопов'язаними є різні її регіони. Оскільки природне довкілля не визнає державних кордонів, екологічні прорахунки та недопрацювання в певному місці (здавалося б, лише локального характеру) насправді завдають шкоди сусіднім державам і негативно впливають на глобальну економіку. Це і є основою суперечностей між розвиненими та бідними, слаборозвиненими країнами щодо їхнього ставлення до розв'язання екологічних проблем [7, с. 11]. Людина ХХІ ст., як і сучасне суспільство в цілому, продовжує залишатися невіддільною від природи, як це було тисячоліття тому. Уже давно в процесі соціокультурного генезису світової спільноти постійно взаємодіють один з одним такі основні фактори реальності як природа, людина й технології суспільного виробництва, і зв'язки між ними неминуче утворюють замкнене коло цивілізаційного розвитку людства у природному середовищі. Справа лише в тому, який рівень напруження характеризують ланки відповідних зв'язків на тому чи іншому історичному етапі. Неперервна дія законів діалектики через єдність і боротьбу протилежностей знов і знов підводить світовий соціум до переходу кількісних змін у якісні та, навпаки, до чергового заперечення заперечення, в результаті чого постійно виникають нові реалії та ситуації. Особливість нашої доби саме в тому, що на неї припала (внаслідок поглиблення науково-технічної революції, глобалізації та інших масштабних процесів) гегелівська «вузлова лінія мір», і тому напруга подекуди сягає апогею. Загроза деградації, а потім і загибелі природи планети, яка покликана слугувати не лише сьогоденню, але й майбутнім поколінням, стала в наш час настільки серйозною, що екологізація суспільної свідомості та прак-

тики ввійшла до переліку найважливіших завдань [7, с. 15].

Дійсно, екологічні проблеми, що мають за багатьма показниками планетарне значення, зачіпають інтереси міжнародного співтовариства. Вони могли б вирішуватись як у його інтересах, так і відповідно в інтересах національних держав. Тим часом забезпечення матеріально-сировинними й енергетичними ресурсами в умовах глобалізації орієнтоване на провідні країни, на їх транснаціональні корпорації – тобто провідних акторів транскордонної ринкової діяльності. Останні нерідко ігнорують правила раціонального використання природних ресурсів, забруднюють навколишнє середовище величезними обсягами відходів виробництва і споживання, в інший спосіб, у тому числі такими, що являють собою крайню – на рівні недалекого майбутнього – загрозу знищення екосистем, роблячи реальністю глобальні катастрофи типу «парникового ефекту», потепління клімату та інші [2, с. 150].

Усе окреслене вище робить природоохоронну діяльність винятково важливою як для національного, так і світового розвитку економіки, фінансів, соціальної структури, політики, культури, особливо в умовах глобалізації як процесу інтенсивного розширення і поглиблення контактів, зв'язків, взаємодії різних країн в економічній, політичній, культурній та інших сферах.

У фаховій науковій літературі поняття «природоохоронна діяльність» розглядається в різних аспектах як: 1) органічна складова екологічної культури людини та суспільства і характеризує сферу їх взаємодії з природою. У такому розумінні природоохоронна діяльність має історичний характер і визначається дослідниками в якості сукупності досягнень суспільства в його матеріальному та духовному розвитку, закріплених у звичаях, етичних нормах, в усталених стереотипах ставлення людини до природи, поведінці у природному се-

редовищі; 2) діяльнісна складова, яка передбачає активні дії, спрямовані на покращення характеристик компонентів природного середовища, в тому числі відновлення їх якісних властивостей. У цьому контексті поняття природоохоронної діяльності включає розробку, організацію і технологію проведення природоохоронних заходів; 3) якісна характеристика формування рис особистості, що передбачає наявність у людини відповідних знань і переконань, підпорядкування практичної діяльності вимогам раціонального природокористування. В останньому значенні природоохоронна діяльність є показником свідомого, відповідального ставлення особистості до природи. Осмислюючи методологічні аспекти цієї форми активності, С. В. Совгіра відмічає, що природоохоронна діяльність – це цілеспрямована діяльність людини й суспільства, зорієнтована на формування тих якостей особистості, які необхідні для гармонійних відносин людини, суспільства й природи, що здійснюється з використанням системи методів, інструментів, важелів впливу з метою збереження якості навколишнього природного середовища та забезпечення сталого розвитку [8, с. 158].

У свою чергу Л. В. Жарова виходить із того, що еволюція сутнісного наповнення раціональності та нераціональності природокористування відбувається разом з поступом людства, а баланс між двома складовими природокористування – раціональною та нераціональною – досягається за допомогою природоохоронної діяльності. Цим зокрема пояснюється широта цього поняття. Природоохоронна діяльність включає: по-перше, міжнародну, державну, регіональну та місцеву адміністративно-господарську, технологічну, політичну, юридичну і суспільну діяльність, спрямовану на збереження, раціональне використання та відновлення природи в інтересах сучасного та майбутнього покоління; по-друге, систему заходів щодо підтримки взаємодії між діяльністю людини та навколишнім природним се-

редовищем, що забезпечує збереження і відновлення природних ресурсів, яке попереджає прямий або опосередкований вплив результатів діяльності суспільства на природу та людину; по-третє, планування діяльності, тобто систему заходів, спрямованих на найбільш повне вилучення ресурсів і використання природних умов, мінімальне їх питоме споживання на одиницю продукції. Це дає підстави Л. В. Жаровій стверджувати, що природоохоронна діяльність є невід'ємною частиною природокористування, а система її регулювання поєднує в собі нормативні, управлінські, технологічні, економічні та інші компоненти [9, с. 74 – 75].

Водночас О. Є. Андрос приходить до висновку, що природоохоронна діяльність – це активний вплив суб'єкта на прийняття політичних та управлінських рішень із метою оптимізації взаємодії людини та навколишнього середовища, участь у заходах, що забезпечують збереження та відтворення природних ресурсів, уникнення негативних наслідків виробничої діяльності стосовно природного середовища та здоров'я людини [10, с. 17 – 18].

На думку М. Т. Гаврильців, природоохоронна діяльність в Україні, як і в переважній більшості країн світу, є предметом державного регулювання. У вітчизняному законодавстві закріплено, що державній охороні та регулюванню використання на території України підлягають навколишнє природне середовище як сукупність природних і природно-соціальних умов і процесів; природні ресурси як залучені в господарський обіг, так і ті, що не використовуються в економіці в певний період (земля, надра, води, атмосферне повітря, ліс та інша рослинність, тваринний світ); ландшафти та інші природні комплекси. Беручи до уваги викладене вище, вчений-правознавець зазначає, що природоохоронна діяльність – це державна діяльність, яка полягає в активних діях взаємодіючих органів держави, що спрямовані на охорону

навколишнього природного середовища, раціональне використання природних ресурсів, забезпечення екологічної безпеки життєдіяльності людини [11, с. 14 – 15].

Основою державної екологічної політики України в умовах глобальних викликів має бути стимулювання природоохоронної діяльності, що ґрунтується на існуючій методологічній базі, апробованій вітчизняною практикою, а також враховує досягнення інших країн у вирішенні екологічних проблем [12, с. 111]. До основних екологічних пріоритетів в Україні належать: гарантування екологічної безпеки ядерних об'єктів і радіаційного захисту населення та довкілля; поліпшення екологічного стану басейнів рік та якості питної води; стабілізація та поліпшення екологічного стану в містах і промислових центрах; будівництво нових і реконструкція діючих потужностей очисних каналізаційних споруд; запобігання забрудненню Азовського та Чорного морів і поліпшення їх екологічного стану; формування збалансованої системи природокористування та адекватна структурна перебудова виробничого потенціалу економіки, екологізація технологій у промисловості, енергетиці, будівництві, сільському господарстві, на транспорті; збереження біологічного та ландшафтного різноманіття, заповідна справа. При цьому Закон України «Про Основні засади (стратегію) державної екологічної політики України на період до 2020 року» від 21 грудня 2010 р. № 2818-VI першопричиною екологічних проблем України визначає: успадковану структуру економіки з переважною часткою ресурсо- та енергоємних галузей, негативний вплив якої був посилений переходом до ринкових умов; зношеність основних фондів промислової і транспортної інфраструктури; існуючу систему державного управління у сфері охорони навколишнього природного середовища, регулювання використання природних ресурсів, відсутність чіткого розмежу-

вання природоохоронних і господарських функцій; недостатню сформованість інститутів громадянського суспільства; недостатній рівень розуміння в суспільстві пріоритетів збереження навколишнього природного середовища та переваг сталого розвитку; недотримання природоохоронного (екологічного) законодавства [13].

Глобалізація зумовила нові екологічні проблеми, але одночасно надала шанс для мобілізації зусиль світової спільноти на вирішення проблем охорони навколишнього середовища. Звичайно, поряд із всесвітніми екологічними організаціями на кшталт «Green Pease», міжнародними інституціями, конференціями та іншими видами природоохоронної діяльності безспірний пріоритет серед юридичних засобів вирішення екологічних проблем належить екологічному праву та законодавству. За слушним твердженням О. Г. Лук'янової, однією з основних тенденції розвитку права в умовах глобалізації є його екологізація [14, с. 33]. Це зумовлено самим об'єктом і предметом екологічного права, адже довіклля залишається спільним для всіх мешканців і для усіх країн Землі. Збереження довіклля для нинішнього і майбутніх поколінь у сучасній теорії права та конституційній практиці розглядається як спільний обов'язок держави, громадянського суспільства і людини. Такий підхід В. В. Костицьким визначається як еколого-правовий імператив природоохоронної діяльності, що сприйнятий майже у всіх державах світу [1, с. 26].

Однак, екологічного законодавства на національному рівні для ефективно природоохоронної діяльності на нашій планеті вже недостатньо. Це змусило як політиків, так і вчених розмірковувати про нові форми організації роботи в цьому векторі, й саме в такому семантичному контексті розвивається ідея про підготовку та схвалення загальнообов'язкового акта найвищого, всесвітнього, рівня – Екологічної Конституції Землі як унікального докумен-

та, якого ще не було за всю історію правотворення і норми якого повинні б якнайшвидше впроваджуватися в суспільну практику [7, с. 17]. На теперішній час за даними Програми ООН з навколишнього середовища (ЮНЕП) діє майже 250 тільки багатосторонніх міжнародних екологічних договорів. Вчені, крім того, нарахували декілька тисяч двосторонніх і регіональних договорів екологічного характеру. Вони були прийняті в різні роки, не є достатньо узгодженими між собою, а частина з них просто вичерпала свій ресурс. Це є однією з важливих причин недостатньої ефективності чинного міжнародного екологічного права. Вихід тут один – проведення його кодифікації та систематизації, зокрема шляхом прийняття Екологічної Конституції Землі. Остання спрямована на встановлення і забезпечення нового глобального екологічного правопорядку на засадах міжнародного екологічного співробітництва. Вона буде стимулювати кодифікацію національного екологічного законодавства, його гармонізацію з міжнародним екологічним правом. Не виключено, що ця Конституція може зумовити прийняття відповідних регіональних конституцій [15, с. 6 – 10].

Отже, на підставі проаналізованого вище можна зробити такі висновки:

1. Глобалізація динамічно трансформує увесь світ, відбувається еволюція суспільних відносин, що докорінно змінює форми їхнього управління, світовий порядок у цілому. Основна мета діяльності міжнародного співтовариства в умовах глобалізаційних процесів полягає в максимальному використанні переваг глобалізації, зводячи нанівець її негативні наслідки, зокрема в екологічній сфері. Глобалізація як всесвітній процес, що інтегрує національні соціально-економічні утворення в єдину світову економічну й суспільну систему, в контексті природоохоронної діяльності має певні об'єктивні підстави. До них, насамперед, належать

потреби світового співтовариства в послідовному, ефективному й своєчасному вирішенні глобальних екологічних загроз.

2. В умовах глобалізації природоохоронна діяльність як урегульована нормами міжнародного та національного права діяльність уповноважених суб'єктів (міжнародних організацій, держави в цілому, органів публічної влади, інституцій громадянського суспільства), що спрямована на охорону довкілля, забезпечення екологічної безпеки та екологічних прав людей, має включати механізми рівноваження викликів і загроз глобалізаційних процесів, що можуть негативно впливати на взаємодію «суспільство – природа». Мета природоохоронної діяльності в новітньому глобалізованому вимірі має полягати в підпо-

рядкуванні суспільства екологічному імперативу з одночасним вирішенням комплексу завдань національного та міжнародного характеру.

3. Одним з елементів механізму природоохоронної діяльності є юридичні засоби, які охоплюють ефективні нормативно-правові акти з питань охорони довкілля, екологічні стандарти й нормативи. У контексті глобалізаційних процесів держави мають співпрацювати з метою розробки та прийняття Екологічної Конституції Землі – глобального правового акта екологічної безпеки людства, який міг би стати кульмінацією та водночас надійним і дієвим юридичним засобом постмодерної природоохоронної діяльності та повсюдного утвердження її засад на національному та міжнародному рівнях.

Список використаних джерел

1. *Костицький В.* Міжнародно-правовий етичний імператив як основа теоретико-методологічного забезпечення розвитку екологічного права. *Право України*. Київ, 2011. № 2. С. 20–33.
2. *Гетьман А. П.* Екологічна функція держави в сучасних глобалізаційних процесах. *Проблеми законності*. Харків, 2015. № 128. С. 145–153.
3. *Омаров огли А. Е.* Механізми забезпечення екологічної безпеки в умовах глобалізації. *Державне будівництво*. Харків, 2016. № 2. С. 1–10. URL: <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/db/2016-2/doc/4/02.pdf> (дата звернення: 04.01.2019).
4. *Горбатенко В. П.* Глобалізація. *Юридична енциклопедія* : В 6 т. / Редкол : Ю. С. Шемшученко (голова редкол.) та ін. Київ : Укр. енцикл., 2004. Т. 6 : Т–Я. С. 557–558.
5. *Сунегін С. О.* Глобалізація. *Великий енциклопедичний юридичний словник* / За ред. акад. НАН України Ю. С. Шемшученка. 2-ге вид., переробл. і доповн. Київ : Юридична думка, 2012. С. 140.
6. *Удовика Л. Г.* Трансформація правової системи в умовах глобалізації: антропологічний вимір : монографія. Харків : Право, 2011. 552 с.
7. *Туниця Ю., Семенюк Е., Туниця Т.* Діалектика глобалізації в контексті екологічного імперативу. *Вісник Національної академії наук України*. Київ, 2008. № 2. С. 8–24.
8. *Совгіра С. В.* Методологія природоохоронної діяльності. *Вісник Черкаського університету. Серія: Педагогічні науки*. Черкаси, 2011. № 196. Ч. II. С. 158–161.
9. *Жарова Л. В.* Природоохоронна діяльність: питання теорії та методології впровадження. *Продуктивні сили України*. Київ, 2009. № 1. С. 73–82.
10. *Андрос О. Є.* Екологістські рухи в сучасному політичному процесі : монографія. Київ : Стилос, 2012. 206 с.
11. *Гаврильців М. Т.* Адміністративно-правові засади діяльності органів виконавчої влади у сфері забезпечення природоохоронної функції держави : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Львів, 2011. 20 с.

12. *Ветвицький Д. О.* Напрями та пріоритети розвитку державної екологічної політики України в умовах глобалізації. *Наукові розвідки державного та муніципального управління*. Київ, 2013. № 1. С. 108–121.

13. *Закон України* «Про Основні засади (стратегію) державної екологічної політики України на період до 2020 року» від 21 грудня 2010 р. № 2818-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2818-17> (дата звернення: 03.01.2019).

14. *Лукьянова Е. Г.* Глобализация и правовая система России (основные направления развития) : монография. Москва : Норма, 2006. 112 с.

15. *Шемшученко Ю.* Актуальні проблеми кодифікації національного та міжнародного екологічного права. *Право України*. Київ, 2011. № 2. С. 4–10.

Головко А. Л. Природоохоронна діяльність в умовах глобалізації: теоретико-правовий аспект

У статті автор досліджує теоретико-правові аспекти природоохоронної діяльності в умовах глобалізаційних процесів. Осмислено феномен глобалізації шляхом аналізу підходів до її розуміння, що представлені в юридичній науці. Окреслено напрями впливу глобалізації на навколишнє середовище як на загальнопланетарному, так і регіональному рівнях. Розглянуто особливості дії глобалізації на природоохоронну діяльність, її сутнісні та правові засади.

Ключові слова: природоохоронна діяльність, глобалізація, теоретико-правові засади природоохоронної діяльності, екологічний імператив.

Головко А. Л. Природоохранная деятельность в условиях глобализации: теоретико-правовой аспект

В статье автор исследует теоретико-правовые аспекты природоохранной деятельности в условиях глобализационных процессов. Осмысленно феномен глобализации путем анализа подходов к ее пониманию, представленные в юридической науке. Определены направления влияния глобализации на окружающую среду как на общепланетарном, так и региональном уровнях. Рассмотрены особенности действия глобализации на природоохранную деятельность, ее сущностные и правовые основы.

Ключевые слова: природоохранная деятельность, глобализация, теоретико-правовые основы природоохранной деятельности, экологический императив.

Holovko A. Environmental protection activities in the conditions of globalization: theoretical-legal aspect

In the article the author investigates the theoretical and legal aspects of environmental activity in the conditions of globalization processes. Understood the phenomenon of globalization by analyzing approaches to understanding that are presented in jurisprudence. The directions of the impact of globalization on the environment on both the planetary and regional levels are outlined. Features of globalization on nature protection activities, its essential and legal principles are considered.

Key words: environmental activity, globalization, theoretical and legal principles of environmental activity, ecological imperative.